

[Lysholt Hansen.]

vative tillidsmænd får at vide her, at det er faktisk helt galt, at vores valutaunderskud ikke er meget større, at vi burde have et valutaunderskud i stedet for det beskedne overskud, vi har. Det er et strålende blad; jeg håber da, at ministeren læser det, og jeg tror, det ville være klogt at orientere lidt bedre om, hvordan situationen er.

Opsparingen i vore pengeinstitutter eller mere rigtigt sagt den manglende opsparing i de sidste år er jo nemlig helt klart et resultat af den fejlslagne finanspolitik, hvor staten opkræver så store skatter og afgifter, at befolkningen reagerer så stærkt herimod ved ikke alene at undlade deres sædvanlige opsparing, men ved i stedet for at tære på deres formue. Når man ser på tallene for indskud i banker og sparekasser i 1970, kan man konstatere, at hvor stigningen i normale år har ligget på 15-18 pct., er det i 1970 i bankerne kun blevet til en stigning, der måned for måned har varieret med fra 2,7 op til 5,6 pct.; det er lidt højere i sparekasserne, men man er hverken i banker eller sparekasser nået op bare i nærheden af det, man skulle være oppe på for at have dækket rentetilskrivningen ind.

For nylig har vi fået tallet for januar måned 1971, og deraf ser vi, at denne udvikling i modsætning til det, som økonomiministeren nævnte i 21 mands udvalget, desværre er fortsat og i forstærket grad. Indskuddene er hørt op, vi er kommet dertil, at der simpelt hen har været et nettoudtræk på 1/2 pct. i bankerne i januar måned, og så er katastrofen faktisk ved at nærme sig, for hvorfra skal pengeinstitutterne så skaffe den kapital, som er nødvendig til investering i erhvervslivet?

Jeg håber, at disse sidste tal — jeg har ikke før kunnet gøre indtryk på økonomiministeren; ej heller på finansministeren, det får vi at høre om lidt — vil få økonomiministeren til at gøre det, jeg har bedt om flere gange: løbende at følge et udsnit af pengeinstitutter for at se, hvordan befolkningens indskud eller forbrug af opsparet kapital er, for det er jo helt afgørende for, hvordan udviklingen skal forme sig i 1971. Det er også afgørende for, om den finanspolitik, som dette finanslovsforslag er udtryk for, har slået fejl eller ej. For hvis folk bliver ved at hæve til deres forbrug og de, der kunne

spare op, undlader at spare op, er det jo simpelt hen udtryk for, at man har reageret mod den alt for stramme finanspolitik, der her er lagt an.

Hvad skal der så gøres for at bedre balancen i vor handel med andre lande, så vor gæld til udlandet ikke fortsætter med at vokse i rekordtempo? Ja, så længe vi ikke har nogen arbejdskraftreserve af betydning — og jeg håber aldrig nogen sinde vi får det — må der skaffes mere arbejdskraft til eksportproduktionen eller til produktion af varer, som ellers importeres. Det vil sige, at der må ske en forskydning af arbejdskraftens fordeling på de forskellige opgaver, og her stikker naturligvis det offentliges anvendelse af arbejdskraft i øjnene. Men også de stadig alt for mange arbejdere, der er beskæftiget ved landbruget, må man se på. Det er vel nok først og fremmest regeringens opfattelse, at det er forbruget, man skal lægge sin klamme hånd på, men man vil altså også, at byggeriets forbrug af arbejdskraft skal bremses, så der på denne måde kan frigøres arbejdskraft, som kan sættes ind i produktioner, der muliggør, at handelen mellem Danmark og andre lande bliver mindre skæv. Det ville imidlertid for mig være mere tiltrækkende at fremskaffe arbejdskraft til den tiltrængte forøgelse af eksportproduktionen ved at dæmpe stigningen i det offentlige arbejdskraftforbrug samt ved at fremme flytningen af arbejdskraft fra landbruget i stedet for bevidst at sinke denne flytning.

Hvor meget arbejdskraft skal der yderligere tilføres eksportindustrien, hvis der skal opnås balance i vor handel med andre lande? Ja, det er vel ca. 2 pct. eller ca. 50.000-60.000 mennesker af en erhvervsaktiv befolkning på knap 2 1/2 million mennesker. I forhold til de vel 350.000, der er ansat hos det offentlige, og de vel 80.000-90.000, som på et eller andet tidspunkt alligevel skal væk fra landbruget, er det jo ikke noget stort tal, der her er tale om, disse 50.000-60.000 personer, i hvert fald ikke mange i forhold til den byrde, det er for os at blive ved med at køre med det store problem, vi har med handels- og betalingsbalancen.

Jeg tror, at det er den forvirrede debat, vi fører herinde, forvirrende i hvert fald for den almindelige befolkning, om kasseoverskud og forbrugsbegrænsning og kreditpoli-